

[Industriministeren]

med større produktion og eksport til følge, ligesom det må forventes at have en gunstig indflydelse på beskæftigelsen.

Med hensyn til lovforslagets detaljer tillader jeg mig at henvise til bemærkningerne, der er knyttet til lovforslaget.

Herved anbefaler jeg forslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg tillader mig herved for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Arbejdstilbud til langtidsledige og ret til efterløn).

(Lovforslag nr. L 200).

Forslaget indeholder regler om forlængelse af jobtilbudsordningen og ændrede krav til medlemskab af en arbejdsløshedskasse som betingelse for ret til efterløn.

Jobtilbudsordningen for langtidsledige, der nu har virket 1½ år, har til formål at give de langtidsledige et reelt arbejdstilbud, således at ingen kan miste retten til dagpenge uden forinden at have fået et tilbud om arbejde. Herved sikres, at den lediges arbejdsevne og tilknytning til arbejdsmarkedet ikke går tabt for samfundet, men genoptrænes og vedligeholdes.

I tiden fra ordningens start den 1. oktober 1978 og til udgangen af 1979 har ca. 30.000 langtidsledige fået et jobtilbud, og ca. 18.000 har modtaget tilbuddet. Knap 20 pct. af disse er blevet beskæftiget i den private sektor, mens resten har været placeret i den offentlige sektor. Ca. 55 pct. af dem, der har modtaget et jobtilbud, fortsætter i beskæftigelse m. v. efter ophør af jobtilbudsperioden, og heraf fortsætter halvdelen i beskæftigelse hos den samme arbejdsgiver.

Det har været en af målsætningerne med ordningen, at de langtidsledige så vidt muligt skulle placeres i den private sektor. Det kan derfor umiddelbart virke skuffende, at en så forholdsvis beskedent andel er blevet ansat i private virksomheder. Dette forhold må imidlertid ses i lyset af, at der såvel ved ordningens start som pr. 1. januar 1980 har været et større antal langtidsledige, som på samme tidspunkt skulle have et jobtilbud, hvilket har vanskeliggjort det opsøgende arbejde over for virksomhederne.

Endvidere har en del af dem, der har afslået et jobtilbud, selv fundet sig et job i den private sektor, ligesom en række især større virksomheder har ansat langtidsledige uden at gøre brug af genoptræningsydelsen, således at andelen, der har fået job i private virksomheder, uden tvivl ligger noget over de i bemærkningerne til lovforslaget angivne 18 pct.

Endelig må det ved vurderingen af den private sektors rolle understreges, at omkring ¾ af de langtidsledige, der blev ansat i private virksomheder, enten er forblevet i jobbet eller har fået et andet i umiddelbar forlængelse af jobtilbudsperioden.

Jobtilbudsordningen har medført et betydeligt arbejdspress for arbejdsformidlingskontorerne og kommunerne bl. a. på grund af usikre og sene indberetninger fra arbejdsløshedskasserne og de i perioder store antal langtidsledige, der skulle fremskaffes jobtilbud til. Disse indkøringsvanskeligheder skulle nu være overvundet, således at mulighederne for at kunne tilbyde en sammenhængende hjælp med evt. uddannelses- og kursustilbud skulle være forøget. Herved skulle også ansættelsesmulighederne i private virksomheder blive forbedret.

Med hensyn til de økonomiske konsekvenser af forslaget skal jeg henvise til lovforslagets bemærkninger. Det fremgår heraf, at sammenlignet med regneeksemplet i det oprindelige lovforslag, der blev fremsat den 20. april 1978, har udgifterne for såvel staten som kommunerne være betydelig mindre. I perioden fra 1. oktober 1978 til 31. december 1979 og i året 1980 vil både de statslige udgifter til genoptræningsydelse og de kommunale nettolønudgifter være væsentlig mindre end oprindelig forudsat, især på grund af, at den samlede tilgang til jobtilbudsordningen har været mindre og fortsat forventes at blive mindre end det, ordningen oprindeligt var dimensioneret til, således at en forlængelse af ordningen ikke vil medføre forøgede økonomiske byrder for kommunerne.

Ved fremsættelsen af lovforslaget om jobtilbudsordning den 20. april 1978 bemærkede jeg, at regeringen ville se positivt på en evt. forlængelse af ordningen efter 1. januar 1981, såfremt beskæftigelsessituationen viste behov herfor. På trods af den positive tendens, beskæftigelsesudviklingen har vist det seneste år, finder jeg fortsat, der er behov for